

MARTIN JURÍK

2084
TRILER

MARENČIN PT

2084

MARTIN JURÍK

2084

MARENČIN PT

© Martin Jurík, 2018

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2018

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Cover & Layout © Marenčin Media, s. r. o.

Illustration (p. 4) © shutterstock.com

Jazyková úprava Ivana Nzamba

706. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0035-2 (viaz.)

ISBN 978-80-569-0036-9 (ePDF)

ISBN 978-80-569-0037-6 (ePub)

Čo by ste mali vedieť...

... pred tým, než začnete čítať túto knihu. 2084 už existuje. Knihu s názvom „2084 – koniec sveta“ vydal alžírsky spisovateľ Boualem Sansal v roku 2015. Keď som sa to dozvedel, rozmrzelo ma to. Na „mojom“ 2084 som totiž pracoval už od roku 2005. Zbieral materiál, študoval, tvoril príbeh. Sprvu som sa cítil našťvaný, že mi niekto vyfúkol názov i tému. Potom mi však so zahanbením došlo, že Sansal i jemu podobní si zaslúžia obrovský rešpekt a obdiv. Za odvalu ujať sa kritiky, za akú umelci v islamskom svete prichádzajú o život, či žijú v ohrození (prípadne pod policajnou ochranou) aj na slobodnom Západe. Názov mojej knihy som preto ponechal pôvodný, pod akým som ju začal písať. 2084. Nič viac. Ide predsa o orwellovsky anti-utopickú víziu budúcnosti.

A keďže ide o víziu... Bolo jej treba vytvoriť rámec i vývoj. Z tohto dôvodu som sa nevyhol miestami rozsiahlejším esejistickým pasážam. Neodstavil som ich do osobitnej prílohy ako v Zente, ale zakomponoval ich do deja. Nech má čitateľ bezútešný rozpad demokratickej spoločnosti a jej hodnotového systému neustále pred sebou.

Nadabíte tiež na citáty. Pred každou kapitolou, časťou. Po tom, ako som vyškrtnal hádam aj tucet strán úvah a zavrhol ideu „filozofického výcucu“ v prílohe, som sa rozhodol skomprimovať posolstvo knihy do výrokov, ktoré azda najlepšie charakterizujú ducha doby, v ktorom zapustili korene pochmúrnej perspektívy.

Pri tvorbe knihy mi najviac pomohli dvaja priatelia, ktorým patrí moja veľká vďaka: Martin Schott svojimi rozsiahlymi vedomosťami v oblasti orientalistiky a Michal Ružička pri analýze spoločenského vývoja a modelovaní fiktívnej budúcnosti. Pri opise pádu civilizácie som sa inšpiroval predstavami českého publicistu Milana Vodičku.

2084 je kniha proti nenávisti, proti extrémizmu. Je za kritické myslenie a zdravý rozum. Moju víziu budúcnosti som písal v nádeji, že sa tak v realite nikdy neudeje...

A čo je najdôležitejšie – je to v prvom rade fiktívny príbeh. Rozbieha sa pozvoľna a o to razantnejšie vrcholí. Ako u mňa býva zvykom.

Prajem vám príjemné čítanie.

Martin Jurík

2084

Zničenie Islamského štátu je nevyhnutným krokom, ktorý však treba chápať viac ako koniec začiatku než ako začiatok konca.

Daniel Benjamin, koordinátor proti
terorizmu vo vláde Baracka Obamu

Časť I: Rakka

Niet iného božstva než Alaha a Mohammed je jeho prorok.

Šaháda

1. Kameň v ruke

*Na zahalovanie je čosi oslobodzujúce. V kontraste
s nohavičky nosiacimi Nemkami pôsobili zahalené
ženské telá príjemne uvoľnene... S ťažobou látky
priniesli Egyptanky do hry aj ľahkosť bytia.*

Die Zeit, 34/2016

Ženská pokrývka hlavy je rubášom slobodnej spoločnosti.

Zana Ramadání

Ali vykročil do mrazivého večera. Čakali ho necelé dva kilometre chôdze do mesta na trhovisko. Zavretím dverí za sebou nechal páchnuce, ale teplé priestory laboratória. Pás svetla z chodby za jeho chrbtom rýchlo zmizol a mladík sa ocitol v tme. Dobre si pamätal na časy z detstva, keď na každej ulici svietila aspoň jedna lampa. Okrem matnej až nejestvujúcej žiary dekami zatiahnutých okien dlho predstavovala jediný jasný bod v jeho útlom vesmíre. Pri večerných vychádzkach mestom ho rodičia držali za ruky a mama pod každou lampou zastavila, aby mu napravila šál alebo čiapku. Takto sa to opakovalo každú zimu, ktorú si pamätal. Až do okamihu, keď pod jednou z týchto lúčok rodičia zmizli. Ich zmiznutiu predchádzal lomot vozidla a s ním spojený hluk *mutawiún*. Tí zdapli otca i mamu a ťahali ich preč, vyvliekli ich na korbu bieleho automobilu. Všetko prehučal prenikavý krik matky, ktorá sa márne načahovala za svojím synom. O niekoľko sekúnd zmizol voz hliadky v temnote a Ali zostal stáť ako jediný človek uprostred

ľudoprázdnej ulice, pod jedinou oázou svetla osadenou do vesmíru tmy. Odvtedy pouličné lampy neznášal, hrozil sa ich. Uľavilo sa mu, keď prestali svietiť nadobro.

Cestu poznal naspamäť a v šere videl dobre. Kráčal nehlučne, tlačil sa ku kraju, aby sa dokázal vyhnúť prichádzajúcim vozidlám. Včas rozoznal siluety osamelých chodcov, poznal miesta, kde by sa mohol niekto skrývať, alebo kde by sa mohol skryť on. Napríklad pred skupinkami mužov v jeho veku, ktoré sa často hlučne potľkali po meste a vyhľadávali ženy na *taharruš džamai*. Ak si vyhliadli obeť, obkolesili ju dvoma kruhmi. Vonkajší kruh dával pozor, aby nikto nenarušil ten vnútorný – „inferálny kruh“. Tam nastalo peklo pre každého, kto v ňom uviazol. Muži uväznené ženy okradli, zbili, masovo znásilnili, pričom sa neraz stalo, že žena zraneniam podľahla. A mutawiún, príslušníci náboženskej polície, nezasahovali. Taharruš džamai sa totiž považuje za čosi ako sebajustíciu. Za zásah uvedomelých občanov a verných služobníkov Božích, ktorí chránia vieru i dobré mravy. A to Ali dobre vie. Rovnako vie, že žena sa podľa tradície i odkazu viery považuje za bytosť, ktorá jestvuje výlučne z vôle služby mužovi a deťom. Lebo je ako zviera. Inštinktívna, nestála a hlúpa. A najmä večným nebezpečenstvom pokušenia. Jej ústrednou úlohou je rodiť deti, vychovať sebavedomých synov a poslušné dcéry. Preto ju treba zahalovať a strážiť. Ak ju niekto pristihne osamote či nebodaj nezahalenú a potrestá ju za to, musí si byť žena vedomá svojej viny. Často sa však stalo, že skupinky mužov žiadnu ženu nenašli, alebo sa im nepodarilo odtrhnúť ju od jej sprievodu. Vtedy sa vrhali aj na iných osamotených mužov, zväčša chlapcov. Aj tých obkolesili. Okradli ich, zbili a nezriedkavo aj znásilnili.

Ali sa preto v tme cítil bezpečne. Cítil sa chránený, skrytý. Videl v nej dobre, veď ako zubný technik musel mať výborný zrak. Tak, ako trpezlivo vykonával precíznu prácu na desatinu milimetra, vedel v šere pohotovo rozpoznať zákutia, kam sa v prípade ohrozenia stratiť.

V lete, na jar i na jeseň z práce odchádzal spolu s inými kolegami. Za svetla by si naňho sotva niekto trúfol. Lúpežné prepadnutia bežných občanov znamenali veľmi prísne tresty. Od odtatia rúk až po oprátku. Za svetla však mešťanov obťažoval iný druh ľudí: žobráci a náboženská polícia. A im sa lepšie vyhýba vo väčších skupinách.

Prácu opúšťal vždy o 17:20, hneď po ukončení podvečnej modlitby *asr*.

Aj napriek tomu, že sa v laboratóriu končilo o piatej, zakaždým vyčkal do 17:12, keď mestom zaznel hlas muezína. Predtým sa stačil ovlažiť – umyť si tvár, uši, predlaktia i chodidlá, vypláchnuť ústa i nos. Na rozložených koberčekoch spoločne so svojím šéfom i ďalšími dvoma kolegami odriekavali povinných sedem minút obradov a recitácie súry al-Fatíha. Ali pritom kútikom oka sledoval nástenné hodiny. Na ich neúprosnú presnosť sa mohol vždy spoľahnúť. Rovnako ako na presnosť muezína. Keď niečo v tomto meste či v celej tejto krajine dokonale fungovalo, tak to isto boli časy dodržiavania modlitieb. Dokonca ani jeho precízna práca sa im nevedela vyrovnáť. Ali si mohol dovoliť zbabrať okraj korunky a skrátiť ho o desatinu milimetra tak, že nedoliehal na hranicu preparácie pahýľa zubu. Šéf i zákazník by nad tým mávli rukou. „Inšallah“, tak to Boh chcel – ako sa hovorí. Ale zaváhať čo i len zlomok sekundy k modlitbe by znamenalo neopustiteľný hriech.

Zhlboka vdychoval mrazivý vzduch typický pre mesiac *safar*; jeho pľúca presýtené výparmi monomérov a jemným prachom ušľachtilých kovov ho do seba lačno nasávali. Na okamih zastavil a započúval sa. Zaznamenal v povetrí čosi ako podivnú vibráciu – aspoň si tak myslel. Akoby vo veľkej diaľke zastonalo echo hromu a dlho odmietalo doznieť. Ale v tomto ročnom období predsa búrky nebývajú. V období safaru určite nie. Náhle si spomenul, že niečo také začul už pred pár dňami. Raz, možno dvakrát. V tom istom čase, keď o 17:20 odchádzal z laboratória. Alebo je jeho myseľ len preťažená. Lebo sa neprestával zaoberať vecami, ktorým sa počestní veriaci vyhýbajú. Dokonca takými, ktoré sú výslovne zakázané a za ktoré by ho mohli postihnúť vysoké tresty. Podľa toho, ako by rada imámov náboženskej polície rozhodla. Možno aj smrť. Ale – čo je vlastne smrť? Bojí sa vôbec ešte o svoj život? Nie, pokrútil hlavou Ali. Veď viera i udalosti doterajšieho osudu ho usilovne presviedčali, že pozemský život nič neznamená. Že život patrí Bohu a každý pravoverný je povinný ho zaň položiť. Smrti sa nebál (aspoň si to myslel), lebo mu neprijatie do revolučných Bielych gárd pred ôsmimi rokmi zlomilo srdce. Jeho poručník otec Ibráhím ho vtedy dlho presviedčal, že život má zmysel aj bez vojenskej služby. Napokon presvedčil Ali sám seba. Svoj zmysel života našiel v potešení z hriechu.

Bál sa utrpenia a bolesti.

Ali sa pokúšal túžbu po hriechu potlačiť. Nešlo mu to. Mátala ho predsta-

va, že je smilníkom, viac však, že to zistia a potrestajú ho. Že príde o pohodlie a istoty, ktoré sú v tomto svete neobyčajne vzácné, alebo sa stane cieľom závidi a nepravosti. Že ho raz niekto udá, kto mu závidí jeho vlastný byt či dobrú prácu a náboženská polícia uňho doma nájde dôkazy jeho herézy. A ak aj nenájde, tak z neho vytlačie priznanie k čomukoľvek. Preto mohlo byť vlastne jedno, čo zakázané za dverami svojho bytu aj skrýval. Beztak najviac smilnil vo svojich myšlienkach a vedel, že radšej by sa ku všetkému priznal a prijal hoc aj trest smrti, len aby nečelil utrpeniu z mučenia.

Prítomnosť zvláštneho vzdialeného hrmenia ho vrátila do ponurej večernej reality mesta, v ktorom žil. Na ulici sa nenachádzal nikto, kto by mu mohol hluk potvrdiť, alebo ho len vysmiať z obyčajného zunenia v ušiach. Mladík rezko vykračoval, držal sa tmavšieho praveho okraja cesty. Z uličky Sajída Qutba sa priamo dostal na jednu z hlavných ulíc Abú Musabu az-Zarkáviho, ktorá ústila do Námestia víťazstva, na ktorom sa nachádzalo trhovisko. Tam sa plánoval rutinovane otočiť. Rýchlo nakúpiť kapustu, domáci hummus i čerstvý chlieb a vyhnúť sa hluku i davom, ktoré sa krátko po skončení večernej modlitby opäť vyhrnú do ulíc.

Všetko prebiehalo podľa osvedčeného plánu, ktorého sa držal už niekoľko rokov. Ak chcel niečo niekedy stihnúť či vybaviť, musel tak spraviť okamžite po skončení modlitby. Vtedy ho sotva niekto zdržal alebo mu v niečom zabránil.

Aj teraz sa na Námestie víťazstva dostal len v priebehu minút a ako prvý sa ocitol pred zelovociarmi či pekármi. Rýchle nakúpil, čo chcel a zvrtol sa krížom cez rínok, ktorý v bežné dni dával priestor množstvu stánkov, krámkov i hlavnému bazáru a počas sviatkov sa menil na veľkolepé výjavy osláv. Aj tento ešte stále len čerstvo pochatý rok čakali obyvatelov mesta i celej krajiny veľkolepé oslavy. Zarovno s prvým dňom ramadánu sa počas vrcholiaceho leta a horúčav mal začať každoročný týždeň slávností výročia vyhlásenia kalifátu. Ako zvyčajne, veľký deň pre celú *ummu* veriacich. Pretože vtedy sa jej ľud vydal na cestu víťazstva – ako kedysi vyhlásil veľký Abú Bakr al-Bagdádí. Avšak veľký kalif Abú Bakr al-Bagdádí by bol dnes určite znechutený, keby nakupoval na tomto trhovisku – povedal si Ali v duchu s dávkou uštipačnosti. *Ach, aké šťastie, že náboženská polícia nevie čítať myšlienky.*

Ako posledné si nechal zabaliť dve kilá kyslej kapusty. Predal mu ich

prešedivený zeleninár s provokatívne vyholenou tvárou. Klasický *kafir*. Neveriaci. Konkrétne človek knihy. Vidieť to na ňom podľa žltého kruhu s krížom, ktorý musí viditeľne nosiť na hornej časti oblečenia, aby všetci veriaci vedeli, že je kafir, a aby ich mohla náboženská polícia lepšie kontrolovať. Pretože pre *kuffar* platia iné zákony ako pre nás veriacich, opakoval si Ali zakaždým s úľavou, že medzi nich nepatrí. *Kuffar* (množné číslo od kafir) sú vraj tiež ľudia. Ale slepí a hluchí. Nie sú obdarení jasnozrivosťou spoznať jediného a ozajstného Boha a skončia v pekle. Tak znie učenie najušľachtilejšej *saláfije* – najčistejšej a nefalšovanej viery z čias samotného proroka Mohameda. Preto sa veľký Abú Bakr al-Bagdádi musí točiť v hrobe. Keby teraz prešiel pomedzi stánky tohto trhoviska, vyskočil by z kože. Kafir a predáva zeleninu. Za jeho čias mohol kafir nanajvyš nastaviť krk a čakať na úder šable, ktorá mu zrazí hlavu z pliec. A teraz predáva zeleninu, pričom pravoverných potrestajú za to, ak mu podajú pravú ruku a nie ľavú – tú špinavú, ktorou si utierajú zadky. Niečo podobné sa týka aj tu žijúcich šíitov, súfistov, alewitov alebo jezídov. Iba byť kafirom je skutočný hriech a okamžitý trest smrti. A ako sa Ali počas svojho života mohol viackrát presvedčiť, kafirom sa podľa chuti a nálady mohol stať ktokoľvek. Dokonca aj poctiví veriaci s bytom a dobrou prácou...

Domov vykročil po ulici 1. ramadána (dňa vyhlásenia kalifátu 1. 9. 1435), jednej z najdôležitejších mestských tepien. Čakali ho asi dva kilometre chôdze v príjemnom ľudoprázdne. Svietila tu síce viac ako jedna zvyčajná lampa, napriek tomu sa väčšine obyvateľov krátko po modlitbe inde ako na trhovisko kvôli zime nechcelo. Zostávali buď v okruhu svojich rodín, alebo modlitebných spoločenstiev, popíjali čaj, ťahali z vodnej fajky a rozprávali sa. Kde-tu sa spoza zatiahnutých okien predrali rôzne zvuky. Napríklad tupé údery a nimi sprevádzaný ženský nárek. Ali vedel, že opäť nejaký uvedomelý muž vykonáva svoju povinnosť – vychováva vlastnú ženu. Veď kto by už len nepoznal jednu z najpopulárnejších kníh v krajine *Ženy a islam* od imáma Mohammada Kemala Mustafu, ktorý ju síce spísal niekedy pred sto rokmi, avšak zostala nadčasovou? Imám odporúčal mužom ľahké pružné palice s tupým koncom, ktoré na ženskom tele nezanechajú jazvy alebo podliatiny, prípadne mydlo zabalené do uteráka. „Vedieť zbiť vlastnú ženu je ozajstné umenie,“ zneli legendárne riadky, „ženu treba vychovávať, učiť a krotiť, len keď sa nechce podriaďiť alebo opomenie svoje povinnosti. Nie vybíjať si

na nej bezdôvodne vlastnú zlosť, keďže sám prorok Mohamed, mier s ním, povedal: nebíte ju po tvári, nerobte ju škaredou.“ Ktovie, koľko mužov sa pridrža aj druhej časti tejto filozofie, povedal si v duchu Ali.

Ukolísaný pocitom rutiny a zdanlivého bezpečia sa až príliš vnoril do svojich myšlienok. Nepostrehol pritom zárodok frmolu, ktorý postupne silnel pozdĺž hlavnej cesty. Až prineskoro zachytil pohľadom dva biele pick-upy náboženskej polície a kľbko rozrušeného davu. Hneval sa sám na seba za túto trestuhodnú nepozornosť. Zahnúť nebolo kam a otočiť sa si netrúfol, pretože ak by ho pri tom niektorý z policajtov, či dokonca hockto príliš horlivý spomedzi divákov pristihol, znamenalo by to preňho začiatok mnohých nepríjemností. A utrpenia. Zostávalo mu jedine pokračovať vpred a tváriť sa neohrozene.

Už z diaľky to vyzeralo na jasný prípad samojustície uvedomelých veriacich. Jeden spomedzi privolaných policajtov, väčšinou veliteľ, býva aj imám-sudca, ktorý je oprávnený rozhodovať o spravodlivom treste. V drvivej väčšine ide o palicovanie za nedostatočné zahalenie ženy alebo o *zinu* – hriech spôsobený nemanželským pohlavným stykom. A takéto sa bežne stretáva so smrťou.

Ešte dávnejšie, približne pred pätnástimi rokmi, sa podobné „spontánne manifestácie vôle veriacich“, ako ich označujú vplyvní kazatelia i sám kalif, odohrávali omnoho častejšie. Na ulici sa zjavil rozvášnený dav, skandoval heslá plné emócií a hnevu a schuti páliť rôzne vlajky. Aliho šiítský kolega Farúk pri spomínaní často posmešne utrúsil, že bohobojný ľud s nadšením páliť vlajky, a pritom podaktoré z vlajok sa nedali kúpiť nikde v krajine. A dokonca ich vlastnenie malo za následok najprísnejšie tresty a mučenie, pretože držiteľ mohol byť obvinený zo špionáže a spolčenia sa s nepriateľom, šajtanom. Spontánne rozvášnenému davu vlajky vždy priviezla náboženská polícia na svojich pick-upoch. Napokon jedného pekného dňa tieto udalosti kalif zrušil bez udania dôvodu. Náboženská polícia vozievala už len prostriedky na palicovanie, kameňovanie, stínanie alebo upálenie.

Podľa výkrikov Ali pochopil, že na programe je kameňovanie. Dnes sa nekameňovalo ako kedysi. V dávnejších dobách sa previnilci zahrabali po krk do zeme. Niečo také bolo v súčasnosti náročné, nikomu sa nechcelo kopat jamy do tvrdej studenej pôdy kdesi v parku alebo obetovať poctivo pestovaný trávnik. Dnes sa ľudia priväzovali o kovové stĺpiky zaliate v pra-

videlných odstupoch do betónu na každej väčšej ulici. Kameňovanie sa tak stávalo vzrušujúcejším zážitkom.

Mladík postrehol, ako o stĺpik uväzovali akúsi ženu. Odvrátil zrak a chystal sa držať vzadu, aby sa výjavu nemusel prizerať. Najradšej by si zapchal aj uši, bál sa totiž smrteľného kriku popravovanej. Tu sa akýsi chlap pred ním otočil a začal Alimu oduševnene vysvetľovať:

„Tá suka je *kafir*! Našli tú bezbožnicu osamotenú počas modlitby. Začala pred nimi utekať, tak ju lapili. Čo má čo utekať, keď...”

Do blábolenia chlapa sa ozval mocný hlas policajta:

„Utvorte polkruh! Polkruh! Nech je kameň pre každého!”

Húf sa nechotne rozhybal, táraj zmizol Alimu z dohľadu. Miesto toho ho zástup vtiahol a tlačil vpred. Až príliš vpred. Rovno do zovretia jedného z policajtov.

„Stoj tu, chlapče,” ukázal naňho mocný urastený chlapisko neurčitého veku, pričom sa jeho výslovnosť zavlnila južanským prízvukom. Hustá čierna brada priam splývala s dlhou tmavou tvárou, v ktorej spod strapatého obočia striehli skryté, ale pohotové oči. Sivý zimný kaftan náboženskej polície z ovčej kože, zlatou niťou vyšívany lem a vysoká baranica o svojom majiteľovi prezrádzali, že skupine velil a tiež figuroval ako kazateľ i sudca zároveň. Isto patrila k *pravoverným*, k ľudu z púštneho juhu s pevnou čistou vierou. Nie ako tunajší, úpadkom nahlodaní obyvatelia severného Maghrebu. Aspoň tak sa šírilo po krajine. Ali si o tom myslel svoje. Pristahovalci z juhu nepriniesli žiadnu rýdzosť pravej viery, ale obyčajnú krutosť a strach.

Imám sa zohol po kameň a vtlačil ho Alimu do ruky.

„Ideš ako prvý, až keď poviem.” Potom sa chlapisko otočil k davu: „Čujte, ľudia veľkého Maghrebu, jediného a pravého kalifátu! Naša *umma* a naša viera vyžadujú každodennú ostražitosť! Vybudovali sme síce mocnú ríšu, dobyli svet, slovu Božiemu razili cestu. Avšak to, že sa nás nepodarilo poraziť zvonka, neznamená, že nemáme nepriateľov vnútri, v samom srdci kalifátu. Ako túto *kafir*!”

Kazateľ sa prudko otočil k zahalenej žene priviazanej o stĺpik. Spravil k nej zo dva-tri dlhé kroky a pästou ako jej hlava z nej jedným zvlášť silným drapnutím strhol väčšinu šiat. Žena sa zatriasla ako handrová bábika a spod franforcov látky jej spolu s vydeseným výkrikom vyskočilo mladé biele telo

s blondavou hrivou a špicatými prsiami. Dievča sa bezmocne zatrepotalo ako papier vo vetre.

„Počas modlitby asr sa táto bezbožnica zakrádala ulicami. Keď nás zbadala, utekala...“

Keby neutekala, stretol by ju rovnaký osud, povzdychol si v duchu Ali a cítil, ako mu srdce búšilo a na hrtan sa tisli oceľové prsty. Kameň zovretý v ruke sa mu lepil od potu.

„Teraz nastala chvíľa spravodlivosti! Bezbožnosť, byť radšej kafirom ako služobníkom Božím – už len to je urážka Alaha všemocného, už len to je dôvod k hnevu a trestu!“

Chlapisko s tmavou tvárou a žiariacimi očami ukázal na Aliho:

„A ľud Maghrebu teraz vykoná trest. Al walá wal bará! V mene Alaha milujeme, v mene Alaha nenávidíme!“

Mladík poslušne zdvihol dlaň, ale zaváhal. Obnažená dievčina sa triasla od plaču. Niečia dcéra, ktorá možno len vybehla von niečo nakúpiť.

„Hádz!“ napomenul ho kazateľ.

Ali hodil. Netrafil. Kameň sa odrazil od betónovej steny. Dav sa škodoradostne zasmial.

„Ešte!“ kričal veliteľ hliadky.

Ali sa pohotovo zohol, schmatol nový šuter a šmaril ho z celej sily. Zasiahol dievčinu do hlavy. Tá stíchla, tvár jej nadobro zmizla pod vlasmi, nohy sa jej podlomili a biele telo sa sunulo k zemi. Dav zaburácal a vzápätí nasledovala netrpezlivá spfška kamenia ostatných prítomných. Biele telo sa postupne menilo na červené. Až kazateľ zdvihol ruku, aby ich zastavil. Z pleca si zložil čierny kalašnikov a spoza opaska vytiahol dlhý vrúbkovaný nôž. Mladú ženu zdrapil za vlasy a vytiahol naspäť hore. Vyvrátil jej hlavu a za pokriku „Alah je veľký!“ jej priložil čepeľ k hrdlu. Rozkričali sa aj ostatní dvaja policajti, ktorí dovtedy len vedľa nečinne postávali, s dlaňami ležérne priloženými na hlavniach svojich zbraní. Veliteľ začal rezať, kričal a sledoval pritom, či niekto neodvracia zrak. Ali pootvoril ústa, zatajil dych a zostal stáť ako prikovaný. Až do okamihu, keď muž zdvihol odrezanú hlavu do vzduchu ako trofej a otočil ju na všetky strany. Rinúca sa krv zanechávala po zemi obrazce rýchlo padajúcich rozplasnutých kvapiek. Mladík sa pristihol, ako mu neustále niekto vrieska do uší „Alah je veľký!“ Zistil, že ho ohlušuje jeho vlastný hlas.